

Vypravování

Příběh, který mi vyprávěl hrneček

Byl pátek a já jako vždy jsem jel k babičce. Babička s dědou na mě čekali, jelikož si potřebovali dojet autem nakoupit. Zeptali se mně, jestli pojedu s nimi. Mně se nechtělo, a tak jsem zůstal sám. Po delší chvíli se mně začala zmocňovat nuda, takže jsem vyrazil na půdu. Při zkoumání půdy jsem zaslechl nějaký hlásek. Byl tenounký a sotva slyšitelný. Musel jsem být velice potichu a dát pozor, abych ho nevyplašil. Ve staré truhle jsem viděl malý otlučený hrneček, který byl pozlacený. Když jsem si ho prohlížel, viděl jsem, že má vytištěnou orlici. Tu něco slyším a je to tentýž hlásek a vychází z hrnečku. Otočím se a přiložím ho k uchu.

Hrneček povídá: „Jsem rád, že mě z té truhly někdo vytáhl. Děkuji ti, mladý muži.“ „Jmenuji se Filip Kitzler.“ Hrneček povídá: „Moc mě těší a já jsem Teodor. Vyrobili mě roku 1938 v Německu.“

A víš, kdo ze mě všechno pil? Například Karel Čapek, který mě měl asi rok, ale potom na Vánoce zemřel, a proto mě odvezli tam, kde mě koupili.

Po čase vypukla druhá světová válka. Pro všechny ty hrnečky přišli Němci a všechny nás odvezli pryč. Potom na mě i na mé kamarády dali tu orlici. Všechny nás oddělili, se mnou bylo asi tak sto hrnečků. Po drncání v autě jsme usnuli a probudili jsme se ve velkém domě. Přišel k nám pán v hezké uniformě, kterého uctívali. Vzal mě do ruky a řekl: „Tento hrneček chci.“

A takto jsem se stal Hitlerovým hrnečkem. Každé ráno ze mě pil kávu. Jelikož se rozhodl, že se přestěhuje, mě zabalil do novin a uložil do truhly. Truhlu naložili na nákladní auto, ale špatně ji zajistili. Při převozu truhla spadla z nákladního auta a ležela v příkopu poblíž malé vesnice asi týden. Jednoho dne se dědův tatínek rozhodl jít do lesa a cestou našel truhlu. Uchopil ji a odnesl domů. Doma ji otevřel a zjistil, že tam nic důležitého není, proto ji odnesl na půdu.“ A tam jsem ji našel já.